



Још од зачећа овакве владајуће коалиције, говорим да ова Влада, пре истека мандата, може једино да се сруши некаквом субверзијом изнутра (од почетка типујем на Динкића или Дачића) или неком манифестацијом озбиљног незадовољства грађана која не би била инструисана из било ког опозиционог политичког штаба.

Ето, на пример, и у драматичним политичким и друштвеним променама у Тунису и Египту, којима присуствујемо у директном ТВ преносу, у првој је етапи, првенствено, било речи о социјалном бунту. У Тунису због сиромаштва које се из медитеранског појаса чинило невидљивим; у Египту због факта да огроман постотак становништва живи са два долара дневно...

Што се опасности од политичке опозиције тиче, Мирко Цветковић, са све Борисом Тадићем, може да накриви шешир. Јер, опорба данас не постоји чак ни као виртуелни колективитет, нити, макар и имагинарна, организација. Шта више, мало-мало, па се учини како је једном напредњацима, други пут радикалима, трећи пут де-ес-есовцима, а четврти пут ел-де-пеовцима Влада некако дража од остатка опозиционе имагинације.

Има ли Србија критичну масу, својим малим животима, незадовољних јединки, спремних да „правице ин реснице“ потраже у фронту с милионима других, а да им се са парола и транспарената не смеше већ знани, израубовани ликови?

Платон - који је човека свога времена схватао као државу у малом - тој је маси, „бари“, аполитичној „светини“, миленијумима пре данашњих „ријалити“ и сличних пројектованих стварности, приписивао закономерну нужност да се „одаје задовољствима која су помешана с болом, привиђењима и сенкама истинских задовољстава, шареним сликама које једна другој дају изглед животности и жестине“.

Тај опис квазиживота који је Платон, у својој „Држави“, изрекао кроз Сократова уста, прескочимо ли неприличне аугментативе, приличила би и као дијагноза, Књаз Милошевог „народа који ћути“ и трпи и дан-данас:

„Они људи који не знају за мудрост и врлину и који имају смисла само за гозбе и слична уживања, силазе, чини се, доле и оданде се опет враћају ка средини, и цео свој живот проводе у лутању између бола и безболности. Они никад не прекорачују тај праг; никад не уздижу своје очи према правој висини и не пењу се тамо, они никад нису били испуњени правом стварношћу и никад нису окусили право и чисто задовољство, него као стока гледају надолу, увек нагнути према земљи и окренути столу, и ту, у ждерању и парењу, траже своју храну и уживање. Како би желели да имају више него њихов сусед, они ударају и боду једни друге гвозденим роговима и копитама, и тако, зато што не узимају праву храну и не испуњавају стварним оно што у себи имају као стварно, убијају један другога због незасићености...“

Просечан, дакле већински, грађанин Србије је и додатно исфрустриран због, најмање два, преломна разочарења у своје политичке елите. Једном, пре више од две деценије, када су, после „С нама нема неизвесности“ и обећања шведског стандарда за четири године, уследили најкрвавији грађански рат и најрекорднија хиперинфлација у модерној Европи. И други пут, када су, одмах после „петооктобарске револуције“ и обећања о уласку у Европску унију 2004. године, отпочели „братоубилачки“ окршаји у вези с деобом плена који, с јачим или слабијим интензитетом, трају већ 11 година. И након прве и после прве вододелнице, хидрама којима су „скидани скалпови“, за сваку одсечену, нарасле су по две нове главе које је, опет, она несрећна „светина“ морала напојити и нахранити.

У сваком маркетингу, па и оном политичком, постоји оно опробано правило да, ако баш никако не можеш да привучеш пажњу јавности - ти употреби слику згодне жене. Било шта да продајеш. За свако време постоји нека потрошна политичка тема - ето, и ја сам, из радозналости, уочи првих вишестраначких избора, у пролеће 1990, на Јелачића плацу, пазарио лименку лепо упакованог „чистог хрватског зрака“ - али је, свакоме од нас, само наш једини и мали живот тема за до краја живота.

Политичаре у Србији, поготово опозиционе, увек вреди подсетити да се грађани могу заинтересовати за акцију само ако на прави начин сагледате проблеме које ти бирачи имају, ако их уверите да сте баш ви ти који ћете се довољно ангажовати и учинити све што је у вашој моћи да, ако вас буду изабрали, те њихове проблеме и - решите.

Предстојећи митинг Српске напредне странке, све и да ескалира у номиналном зброју, нека се скупи и цео милион демонстраната, неће зато, нажалост, променити ништа. Барем дотле, док, уместо уставних жалби против Статута Војводине, наместо петиција за смањење броја посланика или прикупљања потписа против уласка у НАТО и томе слично, као прва тачка дневног реда свим грађанима Србије не буде наметнут „хлеб наш насушни“. Све су остале теме ствар доброг паковања.

(Данас)